

JOVENTUT CATALANA

30 cts.

Guia Informativa Catalana

<i>ACADEMIES</i>	<i>CAMISERIES</i>	<i>GUANTERIES</i>
ACADEMIA DURAN COMERÇ : IDIOMES DIBUIX I TAQUIMECA Aragó, 343 : BARCELONA	Rodriguez i Ferrer Boqueria, 36 i 38 : Barcelona	Fàbrica MIMÓ I ESTARRIOL Vendes al Major i detall Junqueres, 12, pral. : Barcelona
LICEU DALMAU València, 245 : BARCELONA	CAMISERIA ROYAL Pelai, 32 : BARCELONA	<i>«HULES» I PLOMERS</i>
FARGA Ac. de Música R. Catalunya, 114 : Barcelona	<i>CAPSES DE LUXE</i>	CASTELLS Portaferriassa, 18 «Hules», Plomers i Joguines
<i>ARTICLES D'ESPORT</i>	BARGUÉS CASAMENTS BATEIGS Sant Pau, 38 : BARCELONA	<i>INSTRUMENTS MUSICA</i>
Productes TUSELL Rda. S. Pere, 12 : BARCELONA	<i>COL·LEGIS</i>	INSTRUMENTS MÚSICA MÀQUINES Y DISCOS CASA GIMÉNEZ Sant Antoni Abad, 25 BARCELONA
Xarxes per Futbol i Tennis Vidua i Fills JOSEP BORRULL Plaça de les Olles, 9 : Barcelona	COL·LEGI DE CATALUNYA Director: Dr. Segalà, catedràtic Pelai, 24 : BARCELONA	<i>JOIERIES</i>
<i>ARTICLES ESCRIPTORI</i>	<i>DIBUIXANTS</i>	Francesc ANGLADA Carrer Bonsuccés, 8 : Barcelona
«Bazar ANDALUCES» Plaça Reial, 5 : BARCELONA	CARLES VERA Rda. S. Pau, 67 : BARCELONA	<i>LLIBRERIES</i>
<i>BASTONS</i>	<i>ESPECÍFICS</i>	«Editorial Políglota» Petrítxol, 8 : BARCELONA
FABRICA : Pge. Bacardi R. ^a Centre - P. ^a Reial : Barcelona	<i>ESSENCIES Y PERFUMS</i>	LLIBRERIA FABRÉ R. ^a Catalunya, 52 : Barcelona
Paraigües i Ombrells Portaferriassa, 30 : Barcelona	«EVA» Viladomat, n. ^o 104 Teléfono 720 H : BARCELONA	<i>RADIOTELEFONIA</i>
<i>BISUTERIES</i>	<i>FOTOGRAFS</i>	CASA «SUPREMA» Pelai, 56 : BARCELONA
«L'ESCALA GRAN» Salmeron, 56 : BARCELONA	Fotogia. Xavier Pellicer Rda. Sant Pau, 16 : Barcelona	<i>SASTRERIES</i>
	FOTOGRAF SUÑÉ P. ^a Catalunya, 3 : Barcelona	J. BACH - Sastre P. ^a Nova, 3, primer : Barcelona

JOVENTUT CATALANA

≈ R E V I S T A ≈

ADMET PREFERENTMENT LA COL·LABORACIÓ NOVENÇANA DE CATALUNYA

S U M A R I

Portada, per *Lola Anglada*.
 La tristor de Setmana Santa i l'alegría de Pasqua, per
Carlos Soldevila.
 Siluetes palestinenques. La Palestina, per *Ara*.
 Petites proses, per *Joan Trullàs i Riera*.
 Un assaig documental de nostra avantguarda literària, per
J. M.ª Boronat Recasens.
 Qüestions lingüístiques.
 L'encostipat únic, per *Enric d'Alberty*.
 Crist en la creu. (Cuadro de *Rubens*.)
 Retaules de passió, per *Josep Figueres S.*
 Jesús en el sepulcre. (Boix antic.)
 Elumenge de rams.
 Instantànies, per *Joan M. Sala i Monsó*.
 Dies Sants, per *Josep Ribas Picó*.
 L'encís de la nostra dança.
 Noves exportives d'Itàlia.
 Catalunya camperola.
 L'actualitat de la pantalla.
 Els llibres nostres.
 Nòtules.
 Informació esportiva, per *Feber*.
 F. S. F.
 La ràdio en medicina, per *Josep Broquetas*.
 Curset de ràdio.
 Ràdio noves de tot arreu.
 Vida catalana.
 Preguntes i respostes.
 Desena llista dels que han tramès el butlletí.

ANY SEGON : NÚMERO 23 : BARCELONA 9 D'ABRIL DE 1925

REDACCIÓ I OFICINES: Consell de Cent, 261. principal, segona

P R E U S D E S U B S C R I P C I Ó

Barcelona, un mes	1'10 Ptes.
Províncies, un any	13'50 »
» sis mesos.	7'— »
» tres »	3'50 »

(P a g a m e n t a l a b e s t r e t a)

La tristor de la Setmana Santa i l'alegria de Pasqua

per Carles SOLDEVILA

Baldament barceloní, fill de barcelonins, he passat poques setmanes Santes a Barcelona. Generalment, hom aprofitara les vacances per emmarcar-me a fora, a una masia, enmig d'un paisatge de conreus i de boscos, presidit per una bella muntanya blavosa, amb quatre blancs-calls de neu al cim.

No ha estat sinó un cop acabada l'infància sense neguits, i l'adolescència de les inquietuts fantàstiques, quan, lligat a ciutat, he hagut de restar-hi durant els dies Sants. Voleu creure que les primeres vegades, va impressionar-me profundament llur tristesa?

Al camp, sobre tot fora de les viles, el sentiment que suggereix la passió de Jesucrist, no troba cap estímul exterior. La llum té l'embranchada de la Primavera, la clara verdor dels blats somriu entre la verdor fosca de les pinedes i els alsinars, les branques de les figueres treuen una fulleta prima i escesa com usa flama, vers l'aire passen ratxes d'una bona olor que sense esforç podeu dir que és el perfum de la terra amorosa i, vinguda la nit, esquinçant els vels d'una vovina ferma, us arriba el cant dels rossinyols.

Cal, doncs, que la vostra imaginació, auxiliada per la fé, us presenti la sagrada tragèdia del Gòlgota, per que l'ànima aconseguixi l'estat de recolliment que li pertoca i la joia de la natura que es renova, per a un home de fé és més fàcil de resoldre del que pot semblar a primera vista. Per al cor sincerament adolorir, la joia extensa, enlloc d'ésser un entrebanc de la vocació dolorosa, enlloc d'ésser un consol o un narcòtic, és una mena de revulsiu. "Estic trist enmig de l'alegria de les coses; els arbres, els ocells, les aigües exalten indiferents a les meves penes"—dieu i en aquests contrast trobeu un nou motiu de tristesa.

A la ciutat, en canvi, la vocació dolorosa que comporten aquests dies, no es consolida pel contrast entre el sentiment que vé de les idees

i el que neix del món físic, sinó per l'acord entre totes dues coses.

El tancament de les botigues i dels magatzems, l'enrarament del trànsit, els vestits negres, la barroca melangia dels "monuments" dins les esglésies curulles, la suspensió dels espectacles, tot conspira a donar-nos una sensació de solemnitat i de dolor.

Boníc les dones que, guiades per esperit d'imitació poc escalent, duen la mantellina i el ram de clavells a la moda de Madrid o de Sevilla, no consegueixen trencar la gravetat de les hores de Passió. Hom no sabia dir quina tristesa vé del pas d'aquestes dones vestides de seda negra, àdhuc en el cas prejutentíssim que llur posar ufanós més aviat reveli preocupacions profanes que no preocupacions místiques.

Sigui com sigui, el Dijous i el Divendres Santa a ciutat inviten al recolliment amb un llenguatge clar i directe que cercarien debades a muntanya.

En canvi, veieu, l'alegria de Pasqua té tot una altra qualitat si l'experimenteu des de una masia o des de un pis de Barcelona. Els lligams que hauria creat la vostra imaginació per tal de retenir-les dins una atmòsfera concirosa, desonir la cantadiga dels ocells i l'impuls ascendent de la saba d'ençà que sonen les campanes del Disapte de Glòria, es trenquen. El vostre cor, lliure, batega amb el mateix ritme que la natura. Ah, quina joia nos frua la d'aquell instant de deslluïrança! Quants senyals afectuosos en els brots novells i en l'aigua del desglaç!

Els pobres ciutadans, en el tràfec del carrer o en l'encartonament del pis, no en poden tenir idea. Poden avançar-se a fer soroll amb les tapadores de llauana, poden engegar salves d'artilleria i batre els timbals esbotçats; no podran pas haver una impressió comparable a la que copsava, éssent infat, així que en el posat dels meus pares veïès que tornava a "tenir permís" d'ésser una mena de cadell joiós sobre la terra florida!

SILUETES PALESTINENQUES

LA PALESTINA

per ARA

I

Tots els pobles, races i nacions tenen una religió, un conjunt de normes que regulen les relacions entre els homes i la divinitat. Aquesta religió ordinàriament té un centre, un lloc on aquestes relacions de l'individu i l'objecte de la religió són més íntimes, sigui perquè l'home hi hagi bastit l'ara principal, des d'on els sacrificis muntan més purs o més nombrosos, sigui perquè el Déu conegut o inconegut s'hi hagi manifestat d'una faiso més especial.

La religió és tan antiga com l'humanitat i, per tant, aquests centres de religiositat més intensa també remunten als orígens del culte. No serà una ciutat santa, un temple nacional el que tindran les races primitives, però tindran un altar, un ara on de pares a fills hi oferiran els sacrificis a la divinitat protectora. A la primera tot altar, tot centre religiós estava dedicat al Déu veritable, al Déu que havia creat tota cosa, i al qual la criatura, complint el deure primordial imposat a la naturalesa, retia culte d'adoració, de reconeixença per tota mena de beneficis rebuts.

Ja sabem que més tard es pervertí l'home i es decantà miseriosament d'aquest viarany dreturer, que hauria estat per a ell la font de beneficis nous i refugi en les seves sofrències. Quan la humanitat es dispersà, i partiren a terres llunyanes els habitants del vell conti-

nent asiàtic, al deixar el centre religiós veritable, sentiren la necessitat d'un culte i fou llavors quan començaren a néixer noves religions, nous centres i noves ares. No em proposo seguir-les, només esmento el fet per provar l'existència d'aquests fogars religiosos que exerceixen una influència irresistible en l'ànim dels creients respectius.

La religió cristiana, com la més perfecta i la més pura, tindrà també un centre on el mateix Déu s'hi manifestarà d'una faiso especialíssima, abans de la llei de gràcia el seu Esperit emplenarà el Temple de la seva majestat, i després del Verb, l'expressió eterna del Pensament diví emplenarà la Palestina de la glòria de la seva presència.

Ja es comprèn, per tant, l'influència que aquest país dues voltes santificat per la presència divina, exercirà damunt els seguidors de la religió, el fundador de la qual ha deixat records inesborrables en el lloc del seu sojorn. Vet-aquí, la significació de la Palestina per tot creient en el Déu veritable, sigui catòlic o cismàtic.

Llegidor amic, ja veus, doncs, l'objecte d'aquestes «Siluetes Palestinenques» trame'tre't alenades de la Palestina, amarades encara del baume suavíssim del Déu fet home que la seguí d'un cap a l'altre deixant-li el senyal inesborrable de les seves petjades.

Petites proses

Setmana Santa

Es la una del migdia: ens disposem anar a dinar per a cullestar i complir amb lo que la religió ens ordena. Comencem per la més propera església que tenim al barri on la sort encara ens hi reserva el pis i seguim els monuments.

Visitem una rera l'altre, totes les cases sagrades que ens permeten les hores de dia del Dijous Sant. A la porta d'una església ens ofereixen un pom de farigola per cinc cèntims. Encara es troven coses per aquesta mínima unitat monetària! Ens agenollem i resem unes oracions per a l'Onnipotent. A nostre costat s'hi acosta una donzelleta que, fugint de les grans aglomeracions, cerca com nosaltres, els llocs més petits on hi té establiment la religió.

Sortim i en veiem tres més, amb rostres riallers i vestides de coloraines. Parlen alt i es miren descaradament al jovent que passa. Es la manera estranya que algunes persones celebren dijous i divendres Sants! Accepten anar a la casa de Déu, per a passar-hi la estona com van a la tarda del diumenge en un cine o una sala de ball!

JOAN TRULLAS RIERA

L'avantguardisme literari a Catalunya

Breu assaig documental de nostra avantguarda literària

per J. M. BORONAT I RECASENS

No intentem fer una història de nostre avantguardisme, sinó més aviat un esquema. Un esquema ràpid, breu, el més justament i possible ràpid i breu. Hi han omissions que a quiscuna persona li semblaran importants, es citen dades que els semblaran sense importància. Nosaltres, errats o no, hem volgut seguir un pla preconcebut, i aquest pla és el que ens ha portat a aquestes omissions i a aquestes possibles citacions supèrflues. I ara anem a l'afer.

Ja abans de la guerra hom nota una perplexitat crítica en l'estudi directe de la poesia francesa posterior al simbolisme: la inseguretat crítica, l'apassionament comentarista, les idees més contradictòries ja hom nota en l'avant guerra (1) davant les convulsions artístiques i literàries d'aquell temps, negant així l'afirmació d'un notable crític italià que afirmava que l'avant-guardisme era un producte de la post-guerra.

Aquí a Catalunya, Joan Estelrich en el discurs de presentació de Jules Romains al públic de l'Institut Francès de Barcelona la nit del 4 de maig de 1922, presentà ja a Maragall o més pròpiament a Raimon Casellas com a unanimites, com a espontàniament unanimites, com a receptors a Catalunya de l'orientació europea vers uns determinats objectius estètics, abans, mol abans, de què l'unanimitat hagués nascut i per tant que hagués estat batejat amb aquest nom. Crec que hom pot interpretar aquest fet com una seguretat de què a no ésser important, conscient o inconscientment s'haguera produït entre nosaltres un avantguardisme autòcton. Crec que també es pot interpretar com la prova catalana de què l'avantguardisme no és un fenomen de la post-guerra i en realitat les direccions literàries han tingut i tindran la mateixa virtualitat, poc més o menys, que haurien tingut sense la guerra, obrant aquesta més bé com una exasperació que com un capgirament.

Hom comprèn així la ràpida assimilació, gal·rabé simultàniament amb què fou acollit l'avantguardisme primitiu a Catalunya, car aquí en la quietud ja feia molt temps que s'estava elaborant. No crec que nostra facultat d'assimilació per gran que fos, hagués produït el miracle. El procés, la gènesi del post simbolisme a Catalunya hom la pot trobar dintre la seva mateixa literatura, car, com remarca en Jo-

quim Folguera en "Les noves valors de la poesia catalana", pàg. 107, no hi ha en realitat una forta interrupció entre els lírics novíssims i els poetes que s'elaboren dins l'atmosfera simbolista, i demostra després amb J. M.ª López-Picó i N'Engel d'Ors, la descomposició de la imatge, que fou primerament estructurada, i acaba per ésser, a la manera novíssima, sensibilitzada. Com hom ha demostrat no hi hagué, doncs, cap salt brusca entre el simbolisme i les escoles que el seguíren, raó de més per creure amb la seva anterior preparació. No cal negar que bona part d'aquesta preparació fou deguda al "Glosari" de Xenius, però no la totalitat, ni tampoc la part principal, car entre moltes altres proves que hom podria citar cal recordar l'article que Miquel S. Oliver—, que encara és tan mal conegut o millor dit tan poc conegut—publicà alguns mesos abans de la guerra comentant la complicada munió d'escoles que venia produint la contemporaneïtat, amb un to de finíssim escepticisme intel·lectual.

Vingueren els snobs i els dilettanti: uns fent poemes d'avantguarda sota el patró francès i mig en llengua francesa; altres publicant llibrets amb poemes d'avantguarda en llengua catalana o escampant en revistes literàries els seus poemes, principalment futuristes, cubistes i musistes. Al mateix temps també vingué la febre de conèixer la obra dels autors avant guardistes francesos i italians principalment. Es començà a vendre—especialment a la "Llibreria Nacional Catalana" que regia en Salvat Papassot—les revistes i els llibres d'avantguarda: "Valori Plastici" es comprava relativament fàcilment. Encara que sigui un fet extra-literari les exposicions de pintura dites "d'avangada", principalment les de "cànd Dalmau" quan encara era al carer de Portaferri, ajudaven a remoure discussions i a formar ambient. Però on culminà aquesta prouja informativa en tal alt grau que qui vulgui estudiar definitivament l'avantguarda a Catalunya no pot descuidar-la, és en els quaderns: publicacions de "La Revista", sempre atenta a totes les manifestacions espirituals, especialment en la temporada d'activitat literària del mai prou plorat Joaquim Folguera qui la co-dirigia: allí traduccions directes, mots de crítica aguda i comprensiva, aportacions de les noves corrents, etc., etc. També és notable sota aquest aspecte d'informació intel·lectual l'article que a les acaballes de la guerra—Juny 1918—Alfons Maseras publicava als "Quaderns d'Estudi" sobre les "Escoles i tendències estrangeres".

La creació de "Trossos" per En J. M.ª Junoy i que més tard continuava En J. V. Foix; la seguretat (que hom tingué després dels èxits

(1) Alguns llibres de crítica literària apareguts en 1913: («Les caractères de la poésie contemporaine», Alphonse Seché), («La littérature et les idées nouvelles», Alexandre Mescereau), («A quoi rêvent les jeunes gens», Emile Heuriet), les «Revue de Paris i R. Hebdomadaire», etc., etc.

d'aquests dos poetes), de què, no obstant escriure a la manera avantguardista, hom podia reeixir. Els "Poemes i calligrames del mateix que porta una carta prefaci de Guillaume a Apollinaire i les prosas cubistes de J. V. Foix que J. Farran i Mayoral l'any 18, ja creia superior "en gràcia, en ironia, en sinceritat artística" a les d'Apollinaire.

L'obra traductora de Joaquim Folguera dels principals poetes d'avantguarda, més tard recollits en volum ("Traduccions i Fragment", col. de la Revista núm. 48, —Barna.—1921) junt amb cinc poemets cubistes que demostren la seva fina sensibilitat cal que també sigui presa com una dada i com una fita.

En J. Perez-Jorba durant la guerra encara en el seu llibre "Sang en rovell d'ou" ens donà els seus "Rosegons de pa" que són impressions de la vida militar gènere nurista, *éssent un llibre més producte de la guerra, que fill de l'avantguarda*. En Millàs-Raurell també es deixà influenciar quelcom per la literatura d'avantguarda, cosa digna de tenir-se en compte, donada la importància del poeta. En J. Solé de Sojo que ens aportà amb els seus poemes el ressò de l'avantguarda germànica amb una mica de Kultura amb ell.

Però l'ànima que vivifica l'avantguardisme català i la carcassa que l'aguanta és en Joan Salvat-Papasseit. Jo crec que com més temps passarà més s'apreciarà l'obra d'aquest poeta. Seguint la seva producció, es segueix el moll de l'os de l'avantguardisme català. Per conèixer millor cal que als seus amics es cuidin d'evitar el recull d'articles que ell ja titulà "La ploma d'Aristare". Les revistes que ell dirigí i fundà no poden deixar d'interessar d'una manera fortíssima el futur historiador de nostra literatura i especialment del de nostre avant-

guardisme, car ell quasi les redacta totalment: "Guiles de subersió espiritual" ("Un enemic del poble"—1917-19) que morí just nascuda la "revista d'avantguarda Arc-Voltaire" (1912) i fulles de poesia i de guerra ("Proa"—1921) eren titulades aquestes publicacions i els seus llibres ascendents en perfecció poètica, són veritablement fites dins l'avantguardisme català alhora que la catalanitat guanya i el llastre avantguardista més impur va perdent-se. Dels "Poemes en hordes Hertzianianes"—1919 a la seva última i eròtica producció "La rosa als llavis"—(1923) passant per "L'irridiador del Port i les gavines" (1921), "Les conspiracions" (1922) i "La gesta dels estels" (1922) quina manera d'ascendir! Cal, però, per comprendre el tomb descissiu de la seva obra parar-se amb intenció d'estudi introspectiu amb "Les conspiracions" i amb ànsies de gaudi poètic amb la seva obra "La gesta dels estels".

Per acabar anotarem el primer manifest català futurista que En J. Salvat Papasseit llançà a la discussió "contra els poetes en minúscula" (Juliol 1920) que anà seguit pel segon manifest català futurista que En David Cristià, que no és altre que Sánchez-Juan, publicà contra l'extensió del tífisme en literatura (...). Quan semblava acabat gairebé el procés avantguardista a Catalunya, o almenys la febra de produccions avantguardistes (1924) apareix "Fluid" de Sebastià Sánchez-Juan, que presenta, no obstant, la particularitat d'ésser deixeble d'autors avantguardistes catalans i no d'anar a abeurar-se en estrangeritats com fins ara s'havia fet, especialment de la part essencialment avantguardista de Salvat-Papasseit i l'estètica post-simbolista de l'obra de J. M.ª Junoy.

Febrer 1925.

Questions linguistiques

La Direcció de JOVENTUT CATALANA atenta sempre a les necessitats del nostre jovent, ha pensat que una secció que servís d'estímul i d'orientació per l'estudi gramatical de nostra llengua, entre les novelles generacions, és una necessitat.

Per ço ens hem adreçat al nostre filòleg En Pompeu Fabra, qui amb un desinteressat i lloabilíssim s'ha compromès dirigir la nova secció que prompte, amb l'encapçalament de «Questions Linguistiques», oferirem als nostres benvolguts lectors.

En aquesta secció seran contestades totes les preguntes interessants que els nostres lectors ens trametin sobre les esmentades qüestions.

DIVAGACIONS SETMANALS

L'ENCOSTIPAT UNIC

per Enric D'ALBERTY

Som en plena primavera. Així ho resa el calendari i nosaltres ho creiem. Comença l'època de les flors, es dir que les flors fan més flaire i els ocells volen més, i les aurenets tornen a venir i les tortuges es comencen a despertar. El dia, cada dia es més llarg i fa més bo anar per fora i no fa tan fred a dins. Els temps en que s'acaven els encostipats... d'hivern. Perquè —contra el que els esperits poc sensibles i observadors generalment creuen— els encostipats són cosa de tot l'any: n'hi han d'estiu, que són els que ocasionen la ronquera, i suant tot el dia es curen sols; de tardor que són els més tímids i malinconies, que donen una petita tos de tísic intermitent i assemjada; d'hivern que són els que serveixen més estret parentiu amb la bronconeumonia i la pulmonia doble, que donen una tos grassa i senyora, de les que enmeyeruen, com la que ens asseguren que pateix tot l'any el Doctor Andreu: una tos de catedratic o de canonge que comença en un pessigolleig suau i deliciós a la laringe, i es va estenent per la faringe i la caixa toràctica, fins a sota l'eixella.

Després segueix per ordre cronològic l'encostipat primaveral, el qual comença a manifestar-se per el rajar constant de les canals del nas per l'abril, que cada gota en val mil, i segueix durant el maig, cada dia un raig. Aquest rajar del nas, no hi ha més que un remei que el guareixi, consistent en l'aplicació d'un mocador lleugerament untat amb mantega de cacau sobre el llavi superior, per a que romanguí dipositat en el dit mocador tota la matèria líquida que aniria sinò inevitablement cara avall, produint una irritació a la pell que l'ús de la mantega evita.

I ara que divagant, divagant, havem pas vingut a un estudi profund de l'encostipat primaveral i la manera científica de guarir-lo, intentarem també arrodonir aquest estudi—el qual be podria servir de base a un tesi docto-

ral—fent-lo extensiu als altres encostipats de l'any que havem enumerat.

Així doncs trobem que l'encostipat d'estiu s'agafa tot suant i que no més tot suant es guarit. El de tardor té el seu origen en que durant els mesos de l'any en que sol desenvolupar-se tan aviat es sua com no es sua, i es el de més mal curar-se, doncs els metges més famosos davant de qualsevol atacat d'aquesta horrible malura, no saben pas què aconsellar, doncs si no es sua gens sol durar fins que s'acaba, i en canvi si el malalt sua molt corre el risc de guarir-se de a tardor per a arregar un altre encostipat d'estiu, que es clà, fora d'època devè més perillós.

Per a guarir-se però d'un encostipat d'hivern, la ciència no coneix més que un remei, i encara solament aplicable a la bestreta, consistent en prevenir-se de agafar-lo, o millor dit d'esser-ne agafat. El dit remei consisteix en convertir-se en una mena de calolifer graduat per a mantenir-se sempre a la mateixa temperatura al carrer, a casa, al tramvia i al llit.

Tots aquest avenços de la ciència es refereixen tan sols als efectes de la plaga més molesta que sofreix l'humanitat. En intentar esbrinar-ne les causes, la ciència s'encogeix encara d'espatlles, humilment.

La mateixa humilitat voldriam nosaltres per a arribar—aficionats com som es tan sols en el mestratge d'escolapi—una teoria que podria portar a l'esclariment de l'origen de l'encostipat molta llum.

Dels nostres estudis es dedueix que tothom neix ja amb un encostipat dins, que brega constantment per a manifestar-se. En realitat es tracta sempre d'un mateix i únic encostipat el qual fa aparicions intermitents a la superfície del cos humà i torna a amagar-se per a eixir novament, de semblant manera com la que té de jugar a fet amb la terra per les versants de l'alta Andalusia el riu Guadiana.

CRIST EN LA CREU

LA LLANÇADA

(Rubens)

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA —

RETAULES DE PASSIÓ

JESUS CAU LA PRIMERA VEGADA

*Ni els vils insults res pot: el pes governa;
ni els forts assots res val: el pes aplanà;
el bon Jesús cau sots la baluerna,
obra crudel d'ingratitut humana!*

*Ni un sol gemec ha eixit d'aquella boca
bresca d'amor del Divinal oracle;
i encara te un somriure a qu'il provoca
qui sols d'un mot obrava tot miracle.*

*Ara en el coll l'hi lliguen una soga
i a cops i a crits el bon Jesús s'adressa;
s'ou una veu que son veri desfogà.
Ara veureu si anirà depressa!*

*I amb un panteig que fa plorar de pena,
el bon Jesús son feble pas emmena...*

JESUS CAU LA SEGONA VEGADA

*Je som a mig camí; la turba esvalotada
blasfema de Jesús que de totor suspira;
la creu alleugerida, encara es més pesada
i al cel asserenat el seu esguard hi gira,*

*Les llagues del seu cos s'esberlen en ferida;
son Cos immaculat que's Serafins bressaven,
de sang és brollador, és una font de vida.
Mes al! què se'n han fet d'aquells que l'adoraven?*

*Ja cau per segon cop, ni es pot alçar d'enterra...
i la corona d'arc, el front diví l'hi esguerra,*

*Simon el Cirineu, la creu ja li separa
Jesús el bon Jesús ni ha dit un mot encara!*

*No es pot tenir ja dret... ;La sang com li devalla!
I a empentes dels saions reviu en revifalla!*

JESUS CAU LA TERCERA VEGADA

*Cau aplomat, la força ja perduda
bà abraçat a la feixuga creu;
un riure folt celebra la caiguda...
mes quin dolor la Mare que així el veu!*

*Alca Jesús la testa desvalguda
entre l'armot d'aquella dura creu;
ni gairebé la Verge ha coneguda
aquella Fac Divina del Fill seu!*

*Perquè els dolors no senti tan afrosos,
li apropen mirra i vi als llavis febrosos;
sols ho ha gustat, no en vol veure ja més.*

*Vol senti el viu de tota la dolença,
tot el dolor de tota l'inclemença
i de la mort crudel el glacial bes!*

Josep FIGUERAS S.

JESUS EN EL SEPULCRE

(Reproducció d'un buix antic)

DIUMENGE DE RAMS

(Fotos. Serra Bertrán)

Magnífic aspecte que oferia la entrada de la Església de la Concepció, quan la quitxalla es disposava a que li beneïssin la palma o el palmé

Un matí primaveral va permetre a les simpàtiques damiselles devallar per les nostres Rambles amb el palmó benefi.

INSTANTANIES

per Joan M. SALA I MONSÓ

ESPERANT L'AMOR

Darrera el taulell la he vista la humil dependenta de comerç, despatxant als parroquians amb un amable sonriure als llavis. El seu posat té, no obstant, un cert deix de melangia; hom endevina tot seguit que ella espera l'amor, el príncep blanc que ha de dur-li lo que el seu cor ansia. La dependenta és bona, dolça i manyaga. Viu amb la seva mare; a la que sosté amb el fruit del seu treball. Ella amb resignació compleix la seva tasca, tasca feixuga i pesada; la seva juventut s'escorre ràpida i monòtona sense alegries, diversions ni plaxeris. Les hores que el treball li deixa lliures les aprofita per a cuidar a la seva mare. Però la dependenta humil i resignada, serva en lo més íntim del seu cor un ideal: espera el donzell que, a l'igual que aquells cavallers de l'edat mitjana, ha de deslliurar-la de l'esclavitut i ha de fer-la regina i senyora d'una llar. I tota confiada espera l'arribada d'aquell jorn feliç en què això s'esdevindrà. I els jorns passen depressa i rera els jorns les setmanes, i els mesos, i els anys... i l'amor que ella espera no ve mai... Per darrera els vindres de l'aparador veu passar les colles d'enamorats que van desgranant dolçament els llargs i inevitables rosaris de l'amor. La dependenta, a l'obirarlos, no pot apartar del seu cor un bri d'enveja i de dolor ella no se les ha sentides dir mai, a cau d'orella, les belles paraules amoroses que omplen de goig i de gaudi el cor de les donzelles...

Gentil dependenta, permet que avui el pobre prosador es recordi de tu, i des de les planes d'aquesta revista, on tan belles coses d'amor sovint s'hi escriuen, adreci aquestes ratlles en què ha probat de descriure el teu penar, i a l'ensens et digui que ell té la confiança que el donzell que tu esperes vindrà puix un ocellic li ha dit—que posseint l'esperit de sacrifici que tu posseeixes, tard o d'hora has d'ésser feliç.

•••••

L'ÀVIA I EL NÉT JUGUEN A CARTES

Des de casa meua obiro un bell espectacle que vull contar a les gentils lectores i als amables lectors de JOVENTUT CATALANA, perquè també en gaudeixin.

Arredossats en un assoleiat recó del corral d'una casa veïna, un recó on no hi toca el vent i el sol hi bat de ple, l'àvia i el nét juguen a cartes. Quina escena més encantadora. L'àvia és vellíssima. Déu sap els anys que té! Va tota encorvada sota el pes feixuc dels anys; sa cara és estirada i plena d'arrugues i ses mans llargues, escardalenques, tremoloses, agafen les cartes que el nét li allarga rialler i complacent. Aquest és un xamós infant enjogassat i bellugadiç, però estima tant i tant a la seva àvia velleta, que deixa als companys i els seus jocs esbogerrats, per fer-li companyia i jugar amb ella a cartes.

Dóna goig veure l'amorosa sol·licitut amb que l'infant tracta a l'àvia i com va dient-li dolçament.—Tireu, l'àvia, teniu el punt?, i'l rei? Ara guanyo jo!... I a l'acabar la partida compta les cartes i li diu rialler:—Heu guanyat vós; tornem a jugar, l'àvia?... I el joc recomença de nou.

La tarda avança, el sol vol amagar-se ja darrera les llunyanes muntanyes de l'horitzó i l'àvia i el nét segueixen jugant, semblen incansables, com jo tampoc em canso de mirar-los. El vent bufa més fort i les poques ratxades que arriben al recó on es troben

aquells dos éssers fan oscil·lar saument els llargs becs del mocador que la velleta porta al cap... Heu's aquí dolça i tendrament ager-ganats els extrems de la vida. L'àvia vella i baldada, mig cega i mig sorda s'aplana cada dia més cap a la terra que espera ja el seu cos per fer-li de mortalla. El nét, en canvi, entra en la vida, i es troba en aquella edat feliç de l'infantesa, la dels jocs i rialles, la edat en que no es té cap preocupació, en que tot es vida i alegria i que els que ja l'hem passada mirem amb enyor i melangia.

L'ENCÍS DE LA NOSTRA DANSA

54. Un aspecte de les ballades al Parc de la Ciutadella

DIES SANTS

Els dies sants han tornat.

Com antany mateix, han vingut alhora que els dies perfumats i lluminosos de Primavera, malgrat i que la quaresma que els és mare, s'hagi iniciat en el plé de les turbulències atmosfèriques, quan els dies de febrer i març solen ésser més arrancats que mai.

Heu's aquí una sublim paradoxa.

L'ace més culminant de la sacra tragèdia tenint per fons aquest ambient benigne i placèvol d'abril, aquest decorat magnífic de la Primavera gemada i flairosa...

Perquè la paradoxa sorgeix inevitable quan en aquets dies sants evoquem el Gòlgota amb les tres creus, signes sinistres de mort, i darrera d'elles encara hi velem la vida que hi canta el seu himne triomfal...

Senyor!—Perquè vivia tot quan vos creador de tot, moriau!

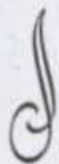
Serà aquell immens amor que us portà resignat al Calvari ço que palpita amb subtillesa sublim en aquesta paradoxa.

Serà que vos Senyor, esdevingut Jesús i Crist per la redenció nostra, erau bo fins a la mort i perdonàveu l'homicidi fins a exhaurir la darrera gota de sang sense rancúnia...

Perquè ultra perdonar, Senyor, sou misericordiós fins a deixar-nos gaudir, com d'una recompensa, d'aquesta Primavera exuberant i bella que justament feu néixer quan el record de la nostra impietat es fa més exacerable i condemnable?...

Josep RIBAS PICO

CATA-
LUNYA
CAMPE-
ROLA

Després de la tasca del camp

(Arxiu JOVENTUT CATALANA)

L'actualitat de la pantalla

(Secció a càrrec d'en Pere-Joan FERRER MALUQUER)

NOVES DE L'ART MUT

En "Fatty", Roseoe Arbuckle, és casat amb l'estrella nord-americana Doris Deana.

Charlie Murray, germà de la xamosa estrella Mae Murray, ha debutat al cinema, com astre còmic.

La gentil Bàrbara La Marr, a més de dedicar-se al cinema, escriu novel·les i algunes d'elles han estat portades a la pantalla.

A Nordamèrica, en Coolidge, Henry Ford, Charles Chaplin, Jackie Coogan, Douglas Fairbanks, Mary Pickford son les més importants figures, cadascú pel seu estil.

En el viatge fet a Roma, En Ramón Novarro va ésser rebut en audiència pel Sant Pare i de les seves mans va rebre la benedicció. El Sant Pare donà permís a En Novarro per poguer visitar els jardins privats del Vaticà i per ésser retratat amb ell a la capella Sixtina.

Mai més per ara veurem treballar la Mary Milles Minter, doncs fa temps que ja no treballa al arí mud, del qual tenia una anomenada molt gran.

Lya de Putti, es la protagonista de la pel·lícula titulada "Los celos".

La U. F. A. està filmant una sèrie de pel·lícules instructives.

En París es crea una escola per la formació cinematogràfica dels nens que'ls hi agrada treballar al art cinematogràfic.

"L'Eterna Lluita" es una producció de Loew-Metro que'ls principals actors son Bàrbara La Marr, Renée Adorée, Wallace Beery. Aquesta pel·lícula ha estat impressionada a les regions d'Alaska.

"Felicitat" és una altra producció de la Loew-Metro, on hi treballa la simpàtica Lauretti Taylor. Es una comèdia de gran excentricitat i de gran luxe.

"El Petit Yobinson Crusoe", per En Jackie Coogan, es una producció que per filmar-la es va necessitar una tribu indígena, i montar una illa, un gran llac i altres coses en els estudis de Hollywood. Al començar a treballar el petit infant va tenir una mica de po, al haver d'estar amb aquelles cares tan rares.

El cèlebre novel·lista anglès Hall Caine, que escrivé la novel·la titulada "La ciutat eterna", ha estat portada a la pantalla pel director americà George Fitzmaurice.

"Les muralles del Silenci" s'està filmant als voltants de l'Argèlia, els principals actors son René Navarre i Elmiere Vautier.

Cecil B. de Mille està efectuant actualment un viatge per Europa.

En la pel·lícula "La ciutat Eterna" s'hagut de menester uns regiments de soldats d'infanteria i caballeria i varis "polis" per parar la circulació pels voltants d'on havien de filmar-la.

Diuen que Antoni Moreno i l'Alice Terry estàn filmant la pel·lícula "Mare Nostrum" d'en Blasc Ibàñez, dirigida per Rex Ingram.

En la pel·lícula "La Ciutat Eterna" treballen els actors Bàrbara La Marr, Lionel Barrymore i Bert Lytell.

El fill del Novel·lista Verne, que's diu Jean Jules, ha mort. Aquest xicot havia escrit moltes novel·les que havien estat portades a la pantalla amb èxit.

"La Vida de Colo i son descobriment d'Amèrica" serà una pel·lícula que's veurà tota la seva vida i demés del insigne descobridor.

"La Terra Promesa" es la pel·lícula última de la Raquel Meller, i en ella hi reballa sa germaneta Tina Meller.

Cecil B. de Mille, ha tret un nou "strella" al firmament cinematogràfic, que's diu Ricard Cortes, es de origen mexicà.

Diuen que'l mimo de la gent Charlie Chaplin "Charlot" vindrà a Europa amb la seva nova senyora que no més té setze anys.

Dos actors molt simpàtics que sempre treballen junts son la Lillian y Richard Barthelmess, tots dos descoberts per amb Griffith.

Von Stroheim ha començat a filmà les primeres escenes del film "La Vidua Alegre", per la Metro Goldwyn, la que fa el paper principal es la simpàtica Mae Murray.

El marit de la gentil "strella" admirada de tot el món que és la Bety Compson, es diu James Cruse, conegut metteur en scène de la Paramount.

David W. Griffith a Nord Amèrica li diuen el bras dret de Déu, perquè continuament tren "strelles" noves i de bon resultat, que fan bon paper amb molts llocs de certes pel·lícules.

Atentament invitats per la "Hispano Fox-Films" assistirem a la prova privada de la superproducció cinematogràfica "L'infern del Dant", formosa pel·lícula que sens dubte ha de merèixer l'aprobació dels aimants de l'art mut.

Podem avançar a nostres llegidors que és una cinta verdaderament costosa i que'l treball dels actors que la interpreten es magistral.

DISSABTE DE
GLORIA

PRESENTACIÓ AL

Pathé-Cinema

DEL SALM DE LES GRANS
EXCLUSIVES, DE

LA DARRERA PRO-
DUCCIÓ DELS AR-
TISTES ALICE
TERRY I RA-
MON NOVARRO

“L'ÀRAB”

SUPERPRODUCCIÓ
LOEW-METRO

PERTANYENT A LA
SELECCIÓ ÓPTIMA
DEL PROGRAMA
Vilaseca i Ledesma, S. A.

C. Fages de Climent

TAMARIUS ROSES

Edicions de "Revista de Poesia"
BARCELONA

ELS LLIBRES NOSTRES

TAMARIUS I ROSES. Primer recull de poemes de C. Fages de Climent. Imp. La. J. D. 1925.

Després de la publicació del poema esparç, vorejant també l'avinentsa primaveral, "Les bruixes de Llers", apareix ara, dins son primer aniversari aquest volum, ni anterior ni posterior a aquell, sinó més aviat coetani.

La unitat formal, de motiu, que justificava aquell cicle èpic i poemàtic, éssent aquí desapareguda, ens deixa apreciar el lirisme que adés resplendia en les evocacions llegendàries, en peces individualitzades, i ens confirma tots els bons averanys que provocà el llibre anterior.

Es a dir; que Fages de Climent és el cantor, fins a ell inexistent, de l'Empordà. Un sentit de retorn a l'augusta serenor del paisatge viu, concretat en la ampla planura que el veié néixer—majestat clàssica de la mar i sentit viu de la terra—; un asserenat dramatisme de l'emoció; un ponderat senyoreig de l'ironia benèvola; una bellament sentida puresa d'imatges; una renovació magnífica de l'exàmetre heroic. Exemples: "Cançó de la terra plana", "Pai-ral", "Oda a la tartana"; "Idil·li mariner"; "Roses".

Apar que la tramuntana, que té alè de corn, servi també per al poeta intimes suavitats de flavió madrigalesc. I aquest doble límit, en un mateix estil, és la millor executòria d'originalitat per a "Tamarius i roses".

La poesia d'En Fages de Climent té un gust pairal, d'agre distinció, oposada al titllament de ruralisme vulgar. Car és el mateix cor de l'Empordà qui canta a través de ses estrofes, com el vent en mig dels arbres, ennoblint el bleix triomfal dels versos, o el sospirar delicat de les imatges, o la gràcia faceciosa del somriure.

I si esmentem que paisatge vol dir terra, i Empordà vol dir el front de Catalunya, afegirem encara una altra valoració racial a la notorietat lírica del recull.

NÒTULES

BALLADES DE SARDANES.—Per el diumenge dia 12 al matí a la Rambla de Badalona audició de sardanes a càrrec de "La Principal Barcelonina". Heus-aquí el programa:

Laura	Rodríguez
Saltant del niu	Riera
Plany	Bofill
La dançaire	Costa
Presumideta	Salsas
L'ametller	Botey

Per el dilluns de Pasqua dia 13 al matí, extraordinària audició de sardanes dedicades a les conreadores de la sardana del Foment de la Sardana de Badalona. Cobla Barcelona:

Francisca	Carbonell
La font del Llor	Morera
La vaca cega	Juncà
Ensomni	Salsas
Licorella	Garreta
Infantivola	Serra (fill)

GERMANOR CATALANA D'AUTORS NOVELLS.—Baix aquest títol s'ha constituït a Hostafranchs una agrupació de novells escriptors, dibuixants, músics i aimants de tot ço que es refereix a l'art i literatura, quin principal objecte és de donar a conèixer en públic les respectives produccions de llurs associats, cèlebrant a aital fi i en diversos indrets de nostra terra, vetllades de caràcter literari, sessions musicals, exposicions de dibuixos, etc., etc.

La Junta Directiva d'aquesta agrupació ha

quedat formada com segueix: President: Lluís Pallí; Vis-President: Esteve Calzada; Secretari: Josep Nogué; Vis-Secretari: Joan Persiva; Tresorer: Joan Blanch; Vocals: Carles Buira i Miquel Pongiluppi.

Entre els projectes que pensa dur a terme aquesta entusiasta agrupació hi figuren la propera cèlebració d'una solemníssima vetllada inaugural i la creació d'una revista-portaveu.

Els quins desitgin inscriure-s'hi poden fer-ho, indicant llur nom i adreça, a l'estatge social: Torre Damians, 6 (Hostafranchs), Barcelona.

PER L'HOSPITAL DEL CANCER.—"Cenacle Blau", de la Barceloneta, responen a la humaníssima crida del Dr. Petit Freixas, en prode la creació d'un "Hospital del Càncer" a Barcelona, proposa la realització d'una subscripció popular entre els volguts llegidors de JOVENTUT CATALANA.

A tal fi i per a major estímul, "Cenacle Blau" encapsala aquesta subscripció amb 5 pesetes, que ha remès a la Direcció le JOVENTUT CATALANA, on poden continuar-la tots els que es sentin identificats amb aquesta pietosa manifestació d'altruisme.

Cenacle Blau	5 pesetes
JOVENTUT CATALANA....	25 "
B. Ribas Bancells.....	5 "

(Queda oberta la subscripció a nostres oficines: Consell de Cent, 261, pral., 2.ª, i a la Casa Suprema, Pelayo, 56.)

Noves espor- tives d'Itàlia

El camp de patinatge de la «Via Solari» situat al nord de Milà. Joves i noies divertint-se patinant per sobre el terreny nevàt.

En el circuit automobilístic de Roma, veiem a Balettero seguit de Marauda a la sortida del «Monte Mario» que és un dels llocs del recorregut, més agradable

A tot arreu hom té afició pel ciclisme. Aquí veiem al corredors promtes a sortir en una cursa celebrada al Palau de l'Esport de Milà

Aquí teniu a Valentini al vencedor de la mateixa cursa. Quina alegria que es reflexa en el rostre del vencedor!

I N F O R M A C I Ó

BARCELONA-STADIUM.—Els capitans d'ambdós equips, abans de començar el partit.

(Fot. S. Beltrán)

FUTBOL

El campionat d'Espanya

Catalunya semifinalista d'ambdós grups, és el resum de la darrera jornada més interessant per a nosaltres. I encara que els resultats fossin fàcilment pronosticables amb important ventatge per a nostres representants, s'esperava quelcom més dels aragonesos, especialment en el partit celebrat a Saragossa.

Començant pel de Les Corts, pot dir-se fou essencialment una exhibició per part dels blau-grana.

El Barcelona no tingué contrincant en aquet partit i no's pot donar cap importància al crescut score, puix igualment hauria estat el doble per poc que s'ho haguessin proposat.

Els aragonesos aguantaren el joc durant els quinze minuts primers, donant una impressió de gran voluntat, però d'una completa manca de medis per intentar tan sols desbordar les ratlles defensives del Barcelona.

Inaugurà el marcador, l'Arnau, rematant un pase d'en Martí, i aquest fou el senyal per el segon, que fou conseguit al minut just, per en Piera en arrencada individual.

El joc no tingué cap interès, per la clara superioritat barcelonista, distingint-se tan sols,

per la franca cordialitat que regna en tot el seu desenrotlló.

El tercer gol, obra d'en Samitier, fou aconseguit en combinació amb en Piera, rematant el primer imparablement, així com el quart que's també de reinat fulminant.

El quint, a la segona part, d'en Piera, i els tres darrers de l'Arnau, tancaren, en lo que a la materialitat del resultat es referia, el partit.

Certament que no serà per aquest, que podrà judicar-se el treball del Barcelona i encara que sembla es trobi en una excel·lent, no inmillorable, forma, la categoria del vensut, no dona lloc a entusiasmes excessivament aventats que després es podrien desplomar, trencant totes les il·lusions.

Es ara que comencen els partits difícils pel Barcelona, i es are també que s'ha d'aplaudir al Barcelona en ses veritables forces, no en un valor simulat, que'l podria portar a un desastre jamai esperat.

Tant el Sevilla, com l'Atlètic madrileny, l'un o l'altre, segons quedin guanyadors en el darrer partit de desempat que'ls manca jugar, han d'ésser pel Barcelona, un contrincant difícil, però no insuperable, puix a la vista està el resultat dels dos partits que entre si han jugat, on l'importància del camp ha estat la que ha vingut a resoldre en definitiva.

Creiem, doncs, que'l Barcelona, aquí en el seu

BARCELONA-STADIUM.—Un moment de perill a la porta aragonesa.

(Fot. S. Beltrán)

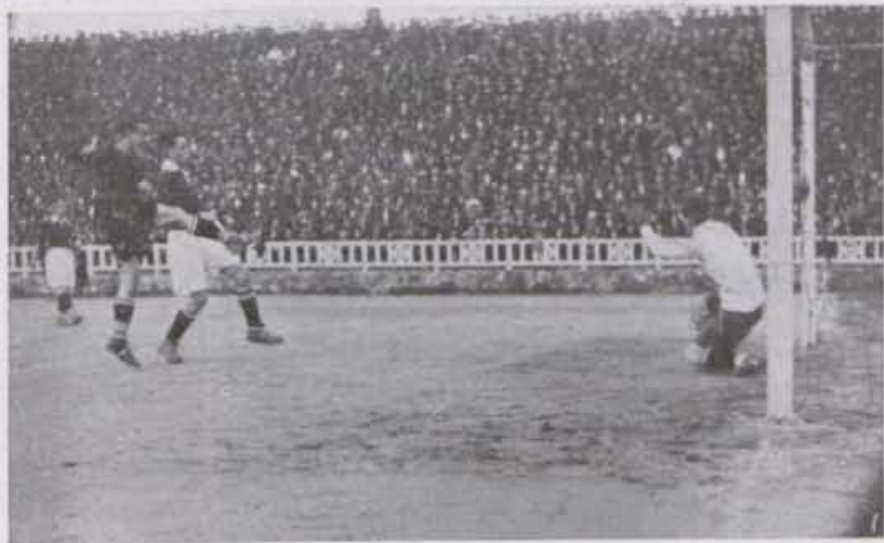
ESPORTIVA

terreny, en sortirà fàcil guanyador i d'esperar és que en camp contrari, no arribarà mai a trobar ni una mil·lèsima part del fanatisme que a Mestalla regnava, i que amb tot i canviar el caire del partit se'n pogué sortir amb un empat, que's d'una gran força moral pels blau-grana, que resten encare imbatuts, qualitat amb que no podrà presentar-se qualsevol dels dos que quedi semifinalista.

Respecte al Júpiter, esperavem que sortís també guanyador, però no creiem ho fos tan netament. I no es que duptem que la *classe* del Júpiter es superior a la de tots el equips d'Espanya de son grup, sinó que'l Júpiter juga aquets partits amb una gran nerviositat, que's pot ésser fatal, especialment quan en camp de altres regions jugui, on una reacció decisiva no la podran portar a cap per l'ambient estrany i per la manca d'apoi moral de son públic.

El resultat de quatre a zero s'ajusta completament al desenrotll del partit, que com el de Les Corts, s'escolà sens que'l més llen incident torbés la franca amistat que regnà.

Al Júpiter li toca la primera semifinal amb la *Deportiva Ferroviaria* de Madrid, això si, els tràmits federatius no li arreassen el títol per haver estat protestat un jugador, a la que pot guanyar amb facilitat mentre recordi que

BARCELONA-STADIUM. — Samitier en una de ses arrencades personals logra fàcilment un gol.

(Fot. S. Beltrán)

a València, per fàcil va perdre un partit.

A les altres regions, els resultats s'han ajustat a la veritable lògica, i per una sola vegada a la real valua dels equips contendents.

L'Arenas, el semifinalista del grup Nord, pogué sortir de son partit a Santander, amb un empat, resultat que considerem del tot normal, puix si bé es veritat que l'Arenas es superior en *classe* i experiència, el factor camp i la gran voluntat del Racing, havien de restar probabilitats a l'equip bilbaí.

A Sevilla, el partit amb l'Atlètic madrileny, acabà amb una victòria mínima pels propietaris del terreny, motivant un empat que'l proper diumenge es resoldrà, éssent totalment impossible el pronosticar un suposat guanyador.

I en quan a l'altre semifinalista, el Celta, treballs li costà adjudicar-se el partit, logrant-ho sols per una mínima diferència.

Els partits amistosos

No per intensa la jornada de campionat, deixa d'ésser notable la de partits amistosos, i clara nota en donen els resultats que s'obtingueren.

A Tarrasa, fou on es celebrà el més important, i a càrrec dels titulars i del Europa, corregué a compte.

El partit, verament disputat, acabà en una victòria mínima

BARCELONA-STADIUM. — Un «plongeon» inútil del porter aragonès.

(Fot. S. Beltrán)

De la VI Jean Bonin

En Joaquim Miquel, guanyador de la prova

(Fot. S. Bertrán)

de l'Europa, i el resultat fou també d'una completa normalitat.

A Sabadell, l'equip del Centre fou batut pels vermells del Gracia; i a Mataró, el Badalona socombí per 3 a 1, davant l'Iluro.

ATLETISME

La VI Jean Bouin

Per fi es corregué el passat diumenge tan interessant prova, i encara que l'organització amb tot i ésser regularment cuidada, fos un verdader desastre a l'arribada dels corredors, això no restà interès i importància a la prova.

La carrera tècnicament no donà res de sí, i virtualment es pogué senyalar el guanyador a la partida, tenint en compte la baixa forma d'en Palau, i la poca tàctica d'en Bellmunt.

En Joaquim Miquel, guanyador de la prova, arribà al final, completament descansat, i sens que en sos muscles es dibuixés la més mínima fatiga.

La entrada triomfal amb uns 150 metres d'aventatge sobre en Palau, fou calurosament aplaudida.

En Miquel, amb aquesta, son dues les vegades que ha guanyat la Jean Bouin.

Els primers classificats foren:

1. Joaquim Miquel, del R. C. D. E., en 30-43 1/5.
2. Miquel Palau, del F. C. Barcelona, a 150 metres.
3. Ramon Bellmunt, del F. C. Barcelona.

Per equips Barcelona i Espanyol, empataren, declarant-se guanyador el Barcelona, per haver entrat primer, els cinc corredors.

Foren batuts tots els records de les anteriors proves.

HOCKEY

Detall del gran increment i importància que a Espanya a pres l'Hockey, es la participació de nostres colors, en el màxim torneig europeu, que dintre poc es celebrarà a Ginebra.

Dos interessants moments del partit per a seleccionar els jugadors que han de representar-nos.

FEBER

(Fot. Colomé.)

T. S. F.

LA RADIO EN MEDICINA

per Josep BROQUETAS

Nombroses són ja les aplicacions de l'electricitat a la Ciència de curar. Les aplicacions directes de corrent alterna o continua al cos del pacient són quasi tan antigues com el descobriment d'aquestes corrents; el mateix podem dir de l'ús de la llum elèctrica per explorar les caritats naturals del cos, de l'arc en miniatura o l'espíral incandescent usats com a cau-

duïdes respectivament pel tub de Crookes modificat, les dues primeres i pel radium i sos compostos i altra.

Però entre aquestes radiacions extremes, les de freqüència sotsaudible i les de freqüència supervisible hi ha les pròpies de la ràdio o sigui les audibles (baixa freqüència) i les superaudibles (alta freqüència). Més amunt vénen

teris, i de les múltiples aplicacions els Raigs Roentgen, Gamma i ultravioleta.

La part de la ciència elèctrica anomenada Ràdio no podia deixar de contribuir tard o d'hora a la medicina. Veritat és, que les forces de la Ràdio són les mateixes que obren en les altres aplicacions de l'electricitat, així les aplicacions de corrent alterna, les més usades, es basen simplement en l'ús d'ones molt llargues, ço és, de molt baixa freqüència, produïdes per maquinetes magneto-elèctriques o per bobines d'inducció Rthumkorff. I els raigs ultravioleta, Roentgen i Gamma no són més que radiacions d'ona curtíssima i altíssima freqüència pro-

encara les sensibles (ones calorífiques) i les visibles (ones lluminoses) les quals s'usen ja en medicina des de temps immemorial.

Les ones de freqüència audible i superaudible han entrat doncs com els pertocava en l'extens camp de l'art de curar. Meravelloses cures de focus cancerosos inoculats en plantes s'han verificat per via d'experiència en alguns laboratoris americans per medi d'aplicacions de corrents a molt alta freqüència (ones de 2 a 3 metres de llarg), éssent ja molts els hospitals i clíniques particulars on s'està fent ús d'aquest nou sistema curatiu que és la corrent d'alta freqüència.

Els nostres gravats representen una diferent aplicació de la Ràdio al camp de la Medicina.

Es tracta d'un poderós amplificador portàtil de baixa freqüència el qual serveix per amplificar al grau volgut els sons que registra l'estetoscopi, que com molts saben és un instrument usat pels metges per auscultar els sons del cos humà especialment del cor i pulmons.

Aquest instrument té l'avantatge de permetre auscultar-se hom mateix, i de permetre l'auscultació d'un malalt per dos o tres metges a la vegada i consta ordinàriament d'una lentilla de cautxú muntada en una capsa de coure semblant a un auricular que porta un tub

acabat en boquilla de marfil que es fica a l'orella de l'operador.

Però ara, fent passar els sons recollits, per un amplificador, poden practicar l'auscultació molts metges a la vegada i també, en l'amfiteatre tots els estudiants poden seguir les explicacions del professor escoltant el mateix subjecte que ell. Ademés, per l'auscultació per un sol doctor, l'amplificador aquest presenta l'utilitat de permetre-li sentir i reconèixer sons que altrament l'estetoscopi senzill no li deixaria sentir per sa tennitat.

L'amplificador en sí és una meravella de precisió i tècnica, no sols no produint sorolls paràsits, sinó eliminant, per un joc especial de circuits filtrants, tot soroll estranger que pugues recollir l'estetoscopi. Si el professor vol adreçar-se als sens deixebles per medi de l'aparell, li cal parlar damunt la carn del pacient i l'estetoscopi recollirà les vibracions de la veu conduint-les, amplifcades, a l'auditori, però en canvi, si vol parlar directament dins l'estetoscopi, res en treurà car aquest està especialment arreglat per no transmetre els sorolls que li arriben per l'aire.

Essent aquest un aparell de la famosa casa Western Electric Co. especialitzada temps ha en aquest ram, no cal dir que la distorsió dels sons no hi és present ni en la part més mínima. L'amplificació és graduable per un botó amb 22 graduacions cada una de les quals representa una amplificació doble de l'anterior.

Els gravats representen tres diferents usos d'aquest remarcable aparell: L'auscultació per un sol facultatiu: l'auscultació per un grup de doctors en consulta, i la explicació en l'amfiteatre.

CURSET DE RADIO

per RADIOFIL

Les pèrdues per capacitat són les més greus i les més ordinàries en totes les instal·lacions de ràdio. Són de varies menes: En la baixada d'antena ja ens trobem que si el fil està proper a alguna part metàl·lica o conductora de l'edifici, en aquest punt s'hi forma un condensador que tramet a terra part de la força que l'antena recull car és sabut que els condensadors deixen passar les oscil·lacions de ràdio-freqüència.

També en els aïlladors que estan col·locats a punta i punta de l'antena s'hi forma un condensador entre l'antena i el fil de subjecció. Per això és convenient emprar més d'un aïllador a cada cap, i millor fíbules de porcel·lana i ebonita parafinada.

En l'entrada d'antena és on es produeixen les pitjors pèrdues per capacitat a terra. La millor entrada per evitar eixes pèrdues, consisteix en practicar un forat al bell mig d'un vidre de finestra per on es fa passar el fil subjectant-l'hi amb un entatxonament de qualsevol material com cinta aïllant, seda o paper parafinat.

El forat l'ha de fer un vidrier car no és fàcil de realitzar sense trencar el vidre. Fora d'airò, un forat al marc de la porta o a la paret poden ésser usats però cal posar-hi una pipa de porcel·lana dins la qual es fa passar el fil de fort aïllament (fil de buïa d'auto) que va soldat al de caiguda d'antena.

Quan més gruixut és un conductor tant major és sa capacitat a terra i per això si bé hem d'usar fils gruixuts per evitar la resistència òhmica, no ho han d'ésser massa per no caure en el mal de la capacitat excessiva. Una bona mida serà fil de un a un i mig mil·límetres de diàmetre.

Les pèrdues per capacitat dins els aparells són principalment de tres classes: Pèrdues per dielèctrics, capacitat entre conductors i conductors massa gruixuts.

Les pèrdues per dielèctrics tenen lloc principalment en els condensadors, fixos i variables. Dielèctric és el material aïllant que separa les

dues armadures d'un condensador. Si carreguem un condensador suficientment gros, amb l'ajuda d'una màquina elèctrica cada una de ses armadures resta plena de càrrega, una positiva i l'altra negativa. Si el descarreguem fent saltar una espuma entre les dues armadures, retornarà la càrrega que li hem donat, mes no tota; una part d'ella s'ha perdut en el dielèctric i això ho comprovarem quan havent-lo carregat i descarregat successivament moltes vegades veurem que el dielèctric s'ha escalfat tal com s'escalfa un fil de resistència en passar-hi la corrent. Resultat d'això: que part de l'electricitat s'és transformat en calor i per tant s'és perduda.

Això ens ensenya d'evitar tant com poguem l'ús de condensadors fixos en les parts vitals del nostre aparell particularment en el circuit antena-terra car els condensadors fixos, en virtut del seu dielèctric sòlid (mica o paper parafinat) tenen força més pèrdues que els variables.

I encara aquests, en tenen també moltes de pèrdues. Tots aquells conductors en què les plaques finals són metàl·liques i separades sols de les plaques mòbils per primes arandel·les de material aïllant sofreixen pèrdues per dielèctrics.

Els qui tenen les plaques finals d'ebonita, sofreixen també aquestes pèrdues però no pas en tanta escala. No cal deixar-se il·lusionar per la novella moda dels condensadors dits *Ionolon* (poca pèrdua) que es fabriquen a Nord-amèrica. Tots són amb plaques finals de metall i la separació de les plaques es fa amb primes firetes d'ebonita.

Es pretén així de l'absorció causada pel massa aïllament i és can en l'extrem oposat. No cal més sinó llegir els anàlisis que en fan els laboratoris de *Radio-News* i altres revistes importants per veure que cap aventatge tenen sobre el bon condensador ben aïllat.

I per si això no fos prou, veiem com els més importants fabricants d'aparells no usen aquests nous condensadors.

RADIO NOVES DE TOT ARREU

Relació de noves emissores europees.—S'estan instal·lant per a la pròxima inauguració, centrals emissores a Oslo, Noruega, Suècia, Àustria, Lisboa, Hongr, Suïssa i a Xecoslovàquia. Tan aviat rebem les longituds d'ondes les comunicarem als nostres lectors.

La Radio manté la comunicació constantment.—El dictor Alexandre H. Rice, en la seva expedició en les solitàries regions del Amazonas (Brasil), per estudiar les enfermetats tropicals, s'endugué una petita estació transmissora de 50 wats, que li permeté estar en tot moment en comunicació amb la seva família.

— **Avis de la emissora W. K. A. Q. de Puerto Rico.**—L'administrador de la indicada emissora ens comunica que han introduït variacions als concerts que durant tres dies vénen donant cada setmana.

Els concerts radiats a una longitud d'onda de 340 metres, es donen els dimarts de nou a deu i mitja de la nit per l'orquestra de l'estació. El dimecres de 8 a 10, per la Banda Municipal de Sant Joan i els dijous, de les 8 a les 10 de la nit. El distintiu és un reclam aprofitat.

— «Puerto Rico, l'illa dels encants, on es cull el millor cafè del món. W. K. A. Q.»

— **Les excentricitats americanes.**—Es sabut que hi ha emissora americana que transmet els sorolls de les cascades imponents del Niàgara, els cants i músiques dels pells rojes, els crits ferotges de les feres, etc., i ara ens assabenten que un bú baixat a les profunditats del mar, va descrivint totes les maravelles que troba, el pas dels peixos i bestioles marines, plantes amb totes les seves coloracions, i restes de naufragis.

També simulen grans batalles, fent sentir els crits dels ferits entre mig del estrèpit de les canonades, ordres del comandament, etc.

Després encara hi haurà qui negarà que la ràdio no és atractiva, sobretot als països de les coses rares.

— Ja coneixen els aparells «Bell» que amb dues làmpares reben tots els concerts europeus, alimentats per piles Ràdio LOT?

— Nombroses i autoritzades lletres rebudes per la British Broadcasting Company demostren que les emissions d'ela superestació de Chelmsford es rebien en tot el territori de la Índia anglesa.

Per aquest motiu, quan aquesta transmissora s'acavi de muntar a Daventry, lloc on ha sigut traslladada, es radiaran sobre d'ella programes especials dedicats als radiolents indis.

L'èxit d'aquestes transmissions sembla assegurat, doncs que la *W. K. A. Q.* al renuar sa radiodifusió, ho farà amb la grandiosa potència de vint-i-cinc kilowats.

I, ja que de la estació gegant d'Anglaterra parlem, hem de fer notar el contrast que hi ha entre la elecció de ona de mil metres per a les seves emissions i la actual tendència a utilitzar les ones curtes.

A propòsit d'aquesta qüestió, es digne de tenir-se en compte que els aficionats australians senten perfectament la *K. D. K. A.* nord americana, que transmet amb ona de 63 metres i que's radioients madrilenys—que la senten també—jutgen que això es deu precisament per emprar ona tan curta.

Aquesta mateixa explicació es dona al cas contrari de les emissions franceses que's reben tan malament a Espanya tot i estant tan propera aquella nació, per emprar-se en ella ones llargues.

Estimant-ho aixís, «Radio-París» ha sol·licitat autorització per a reduir la seva ona de 1.750 metres a 1.125.

— **Les ones electromagnètiques es trasmeten amb més facilitat cap al est que cap al Oest?** L'èxit obtingut en les recepcions dels concerts americans a Europa, comparat amb el de les transmissions efectuades en la direcció oposada, han fet pensar a alguns investigadors si les ones hertzianes es trasmeten més fàcilment en direcció Est que Oest. Unes proves realitzades entre New-Jersey i Polònia semblen demostrar que les ones alcancen una velocitat de 165.000 milles per segon, és dir, quelcom més petita que la de la llum. Aquesta diferència es creu deguda a la rotació de la Terra.

Aiximateix s'ha observat que transmissions efectuades per la potent estació francesa de Lió foren rebudes fàcilment a Shanghai, mentre que les mateixes senyals es sentien a Washington amb molta menys intensitat. La distància per terra entre Lió i Shanghai es aproximadament de unes 8.000 milles, mentre que la que separa aquella ciutat francesa de la capital nordamericana es un xic més de la mitat. En aquest cas concret, les ones es trelladaren cap al Est amb major eficàcia que cap al Oest, lo que confirma també les recents experiències realitzades durant les transmissions de broadcasting a través de l'Atlàntic.

La explicació d'aquest fenomen encara està en el terreny de les hipòtesis segons modernes teories, les ones electromagnètiques tenen un cert pes i, d'acord amb això, es creu que'l moviment de rotació de la terra en direcció del Est intensifica la força de les senyals en aquesta direcció.

VIDA CATALANA

per J. M. BORONAT RECASENS

Que tenim moltes tasques a complir no cal que ho repetim de tant sabut com és. Que no hem d'esperar res de les extremeries cap ajud si cap encoratgement, cada dia ens n'hem de convèncer més i més. Que tot quan s'hagi de fer tenim que fer-ho nosaltres i per nosaltres solament, és cosa que ha de tenir força dogma, sense deixar d'aprofitar però si les circumstàncies ens ho reportessin, l'ajud forà. Per tot això no podem més que adherir-nos al clam llençat pel Dr. Josep M. Petit Freixas des de les pàgines de «La Publicitat» «per l'hospital del cranc i l'hospitalització dels cancerosos».

Hom ja sap els estralls que una malaltia, tant horrible com és el cranc, fa entre nosaltres. Pot assegurar-se que un ajud, per petit que fos, de part dels catalans caritarius o filantròpics bastaria per bastir l'hospital del cranc i per poguer realitzar l'hospitalització dels tarats d'aquest flagell en forma de malaltia. Que no pugui ésser dit altre cop per un català conscient i ple de santa indignació que Catalunya fa com l'austruc, que amaga el cap per què no la vegin, i tanca els ulls, pensant que si no veu el perill aquest no existirà. Els 3.000 morts que a Catalunya anualment per causa del cranc cauen, prou falta farien per les múltiples feines que cal què ens emprenguem més ardidament ara que mai.

Els problemes de la població de Catalunya: natalitat, emigració, salubritat, etc. tenen una importància capdal per tot poble i molt més si aquest està en plena formació ascendent. Hem de interessar-nos per aquestes qüestions, i sobre tot procurar remeiar-les, car tota obra encaminada en aquest sentit és obra a més no poder patriòtica.

Personalment, però ha de començar aquest amor a la Terra, aquest interès per les vicissituds dels homes germans. Hem de contribuir, si més no per deure patriòtic, a obres com les que han donat motiu

a aquesta anotació, però hem de procurar alhora fer de nosaltres homes sans, robusts corporalment i espiritualment, homes capaços de tot, per nostra Pàtria i nostra Terra, homes amb una idealitat dins el cervell i una fortalesa en els muscles. Hem de procurar ésser una joventut forta i decidida i no una joventut de puerilitats i encarmelaments.

Recordem:

—Exposició que En Lluís Mercadé ha obert a les Galeries Dalmau les quals tenen simplicitat com la de certes estampes vuitcentistes.

—La traducció que de les «Elegies» de Tibul han fet Carles Magriñà i Joan Minguez de la «Fundació Bernat Metge».

—Les anotacions que Marius Aguilar fa a «El Día Gráfico» en els seus «Ecos» i a «La Noche» en la secció «Bloc-Notas».

—El llibre de nostre company de redacció C. Fages de Climent «Tamarius i Roses» que acaba de sortir.

—La idea d'un grup de joves de Hostafrancs d'agrupar-se per fins culturals, sota el nom de «Germanor Catalana d'Autors Novells».

—Els mots d'encapçalament de «La Paraula Cristiana» d'aquest mes.

—El cursel que sobre «Història de l'Arquitectura Catalana» donarà En Fèlix Duran a l'Ateneu Enciclopèdic Popular.

—Els articles que Ll. Nicolau d'Oliver i Ferran Soldevila publiquen a «La Publicitat» tractant de temes que interressen a nostra cultura.

—La revista «L'Esport Català» que tant mancava entre nosaltres.

—El contrast entre la representació que Catalunya a tingut en l'homenatge al P. Ehrle i la representació d'altres pobles propers.

—El «Full de Dietari» de dijous passat tractant de «La fòbia del nu».

PREGUNTES

(RESERVAT EL

PREGUNTES

- 120.—*Allegret* pregunta: Podria algun amable llegidor indicar-me d'on és fill el simpàtic dibuix Joan Junceda, doncs m'han dit que es asturià?
- 129.—*Un llegidor* interessa li diem on podria trobar un llibre de pensaments de Goethe escrit en català. Pot contestar-li algun altre de's nostres llegidors?
- 130.—*Roser Lleidatana* voldria sostenir petita correspondència per a corregir la escriptura, amb un altre llegidor o llegidora.
- 131.—*Joan Barceñó* desitjaria que algun simpàtic llegidor li donés a conèixer la biografia del poeta Eduard Marquina.
- 132.—*Saint Blamont* voldria sostenir correspondència amb senyoreta aficionada a la fotografia a fi de practicar-se en tan bell art.
- 133.—*Antoni Borràs* pregunta: S'han celebrat mai Jocs Florals infantils. En quins llocs s'han fet?
- 134.—*Una catalaneta* desitjaria li enviessin la lletra de la sardana De CASSA DE LA SELVA, original del senyor L. Villacampa, amb música del mestre Joan Suñé.
- 135.—La mateixa voldria saber com hauria de fer per a revelar les pel·lícules i clichés i treure les seves corresponents copiec. També pregunta quin paper va millor per a fer-ho al sol per a no tenir-ho de revelar després.

Li interessa, també, fer còpies en blau. Pot contestar a *Una catalaneta* a'gun de's nostres llegidors?

- 136.—*Jaume i diu* Podria a'gun simpàtic llegidor relatar-me quelcom referent a la Història del Monestir de Escolnabou, situat entre Vilanova d'Escornabou, Argentona, Dos Aigües, etc. de la via de Tarragona? Per a publicar una fotografia a qualsevol revista, com per exemple aquesta mateixa, que es lo que s'ha de enviar, la pel·lícula o cliché o bé la fotografia positivada? També proposa que es publiqui en les nostres pàgines una llista de sardanes, amb els punts de cada una. Què diuen els demés llegidors?
- 137.—*A. L.* desitjaria tenir correspondència amb una donzella barcelonina per a practicar la para i escriptura.
- 138.—*Joan Mussons* desitjaria saber qui fou el primer monument que es va fer a Barcelona.
- 139.—*X. Y. Z.* pregunta: Podria algú indicar-me dues revistes franceses igual que LA PAROLA CRISTIANA I REVISTA DE CATALUNYA?
- 140.—*Folr de Ginesta* Desitjaria sapiguer si a Barcelona existeix un lloc on ensenyin a ballar nostra dansa. Pregunta també on podria trobar la Història de les Escuadres de Catalunya y son preu.

RESPOSTES

- 37.—*JOVENTUT CATALANA* contesta a Joan Mussons que la lletra de la cançó «Catalunya plora» va ésser publicada en aquesta mateixa secció i en el número 16.
- 38.—*H.* Trova molt assertada la proposta feta per la senyoreta Ramona Catasús (pregunta 23). I prega a aquesta Direcció lla estudi.
- 39.—*Antoni Germà* També és del mateix parer.
- 40.—*Margarida Valls* contesta a Jesús Farré dient-li que accepta sostenir correspondència amb ell i li tramet la seva adreça: Diputació, 340 principal.
- 41.—*Maria Gracia* envia al señor Agustí Sanmartí el «Cant de la Senyeria» que publicarem en el nombre passat.
- 43.—*Retzef Pexoj* tramet al senyor Sanmartí la lletra de «El Mariner»: A la vora de la mar—n'hi ha una donzella—que brodava un mocador que és per la reina.—Quan n'és a mig brodar—li manca seda.—Gira els ulls envers la mar;—veu una vela—veu venir un galió—tot vora terra.—Ne veu venir un mariner—que una nau mena.—Mariner, bon mariner, que en porteu seda?—De quin color la voleu:—blanca o vermella?—Vermelleta la vull jo,—que és millor seda.—Vermelleta la vull jo,—que és per la reina.—Pugeu a dalt de la nau:—triareu d'ella.—Ai, no. No hi puc pujar:—no tinc moneda.—El meu pare té les claus—de l'arquimesa.—No quedeu per diners, no:—gentil donzella;—no quedeu per d'-

ners, no:—prou fio d'ella.—La donzella entra a la nau:—tria la seda.—Mentre va mercadejant—la nau pren vela.—Mariné es posa a cantar—cançons novelles:—amb el cant del mariner—s'ha dormideta,—i amb el soroll de la mar—ella es desperta.—Quan ella s'ha despertat—ja no veu terra:—a nau és en alta mar,—pel mar navega.—Mariner, bon mariner, torneu-me en terra.—que los aires de la mar—m'en donen pena.—Això sí que no ho faré:—que heu de ser meua:—set anys ha que vaig pel mar—per vós, donzella,—cent llegües dins de la mar,—lluny de la terra.—De tres germanes que som—só la més bella:—l'una en porta vestit d'or,—l'altra de seda,—i jo, pobreta de mi,—de sargil negre.—L'una és casada amb un duc.—l'altra és princesa,—i jo, pobreta de mi,—só marinera.—No sou marinera, no,—que en sereu reina,—que jo só lo fill del rei—de l'Anglaterra. El mateix envia «La Filla del Marxant» per a Montserrat: La filla del marxant—diuen que és la més bella.—No és la més bella, no,—que altres n'hi ha sense ella.—La virondona.—La virondona, quina donzella.—La virondona.—S'ha cercat aimador—a la fairsó novella:—n'ha donat els amors—al peu d'una oïvera.—Quan ella va a sarau—se'n posa boniqueta,—el fa delli vermell—enribetat de negre.—La entreen a ballar—a la dansa primera,—i el ballador li diu,—el ballador li deia,—el ballador

I RESPOSTES

DRET D'ADMISSIÓ)

li diu:—Amor sou pesanteta.—En què m'ho coneixeu?—Com ho podeu conèixer:—poseu els peus més plans,—ja no danceu lleugera,—el cinturó no us clou,—el faldellí us curteja,—la cintura us creix,—el devantal s'aixeca—i faldellí vermell—d'un pam no us toca a terra.—Què donarieu vós—per tornà a sa manera?—Galant, sí, es feia això,—vos vestiré de seda:—vos compraré un barret—amb plomès a l'orella,—vos donaré un cavall—guarnit a la francesa—un cavall blanc valent,—que en volarà la terra,—pagant-vos tot l'ermeig—per anar a la guerra.—Voleu venir, amor?—Sereu deslliuradeta.—A dintre l'hort del rei—n'hi ha una fonteta:—tota nina que hi beu—de rosa es fa poncella.—Anem-hi, don Joan,—que jo hi voldria beure.—Quan foren a la font,—la font eixuta n'era.—De sentiment que en té,—l'infant li cau a terra.—Culliu—ho don Joan:—tireu—ho a la riera.—La bella, no ho faré,—que no son coses meves.—Ella de terra el cull,—lo'n tira a la riera.—Quan lo n'hagut tirat l'aigua torna vermella.—Ai la bella «Què heu fet?—Sereu castigadeta».—Els pescadors del rei—són més aviat que pesquen;—n'han pescat un infant,—bonic com una estrella.—De tant bonic que n'es—el porten a la reina.—Les guardes ho han vist;—l'han feta presonera.—A la presó del rei—vós sereu la més bella:—vos hi estareu set anys—sense veure cel ni terra.—Al cap de los set anys—ja n'obren una reixa;—darrera del reixat—la dama es fa en finestra.—Quan hi podré tornar,—ai, a la meua terra?—Ne veu passà un vailet—que n'era de sa terra.—Bailet, el bon bailet;—què fan a aquelles terres?—D'ençà que vós no hi sou—hi ha agudes moites guerres;—el vaixells van pel mar—amb banderes vermelles,—amb banderes de sang—per a ofegar la terra.—No hi tornaré pas més,—ai, a la meua terra».—La veu un passepant,—que s'ha enamorat d'ella.—Deixeu-me, carceller,—parlà amb la presonera.—Torneu demà al matí,—que eixirà a la carrera—vestideta de blanc,—resant el Miserere.—El fill del rei ho sap:—la vol anar a veure.—A l'endemà al matí—la'n treuen amb bandera:—la creu hi va al davant,—el butxí va al darrera,—dos freres al costat—cantant el Miserere.—Les nines del seu temps—s'en van corrent a veure-la.—Ai, nines de Lyó,—de mi preneu exemple.—Mares, no deixeu mai—les filles que festegen.—La mare la segueix feta una Magdalena.—Quan va passar davant,—davant de casa seva,—ja n'renca un gran crit.—Vau—grm Déu, mar: meua».—S'hi maguésiu casat—al cap de la quinzena,—no hauria jo caigut—en aquesta baixesa.—Quan baix de la forca és,—ella demana beure:—el batlle i lo beguer—n'omplen una escudella.—Beveu, Elianor:—aquesta és la darrera. Aixís mateix envia «La Filladora» pel mateix senyor: Un pobre pagés tenia una filla; tenia quinze anys i encara no fila.

Talarà, la, la, la,

prim fila, prim fila,
talarà, la, la, la,
prim fila i se'n va

La nit de Nadal, que és nit d'alegria,
N'encontra ei galant, el qui ella volia.
pren filosa i fus, dona un tom per vila.
D'on veniu Joan? On aneu, Maria?
—Vaig al teixidor, que hi tinc peça urdida.
—Quantes canes hi ha de la peça urdida?
—Set canes té: me'n manquen les quinze.
Què en farem del drap?—Llençols i camises
del que ens quedarà pararem botiga;
cap més n'hi haurà tant ben proveïda:
i dels retallons vestirem les nines;
la gent ne diran: «Hermosa botiga»;
jo eis hi respondré: «Jo me l'he guarnida.
—En això quedem, hermosa Maria.
També envia «El Saltiró de la Cardina» per
a eis senyors Borinot Verd i Manuel Vidal de
Reus:
Pageseta, moreneta,
vull cantarte una cançó,
vull dirte d'una vegada
que també t'estimo jo.
Com es mimen i s'estimen
per les branques els ocells,
perquè no em d'amanyagarnos
tu i jo com fan ells.
No sens com refila la cardina
que al niu s'enyora tota sola
al company volgut de poma fina
calçat al vol de cara'l sol
i no ha tornat a cercar-lo ja ha volat.
Ja de retorn el gai ocell
refila entre les fulles
fent saltirons va la femella
l'ocell a n'ell la té.
Per—que has trigat aixís
que hi manca al niu
de nostre amor l'encís
i ell li respón ocella
petita i bella,
seguint a saltirons
de nostres il·lusions
l'estrella.
I tot saltironant
per la verdor
canta l'amor la la la la
veig pageseta
que't tornes roja
tos ulls me diuen
ben clar que sí,
com l'ocella
a son ocell
tu m'estimaràs a mi,
dels teus llavis un petó
voldria jo,
tu m'has pres amb tot ulls negres
el meu cor
tu ets ma vida, ets ma joia
mon tresor
com ei cant de la cardina
nostre cant
serà dolç serà morós
i triomfant.

“SECCIÓ REGALS”

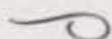
Desena llista dels que han tramès el butlletí i que se'ls remetran els tres presents, oportunament i per rigorós torn, al domicili llur

1449	Francesc A'bet, Gelida.	1506	Josefina Bertran Comas, Barcelona
1450	Manuel Guardia Esteve, Barcelona.	1507	C. Molinas, Barcelona.
1451	Pere Clotàs Trullà, Barcelona.	1508	Carolina Durán, Barcelona.
1452	Robert Vives Siscart, Barcelona.	1509	Maria Bohigas, Moyà.
1453	Maria Soler Soldevilla, Sallent.	1510	Joan Poblet, Tarragona.
1454	Mercé Pelegrí Más, Barcelona.	1511	Consol Illa, Vilanova i Geltrú.
1455	Dominica Ilana, Sant Boi.	1512	Josep Boronat Munté, Montroig
1456	Maria Estruch, Barcelona.	1513	Joan Vilella Grau, Figueras.
1457	Marian Baqué, Barcelona.	1514	Ramona Viaplana, Sabadell.
1458	Montserrat Baqué, Barcelona.	1515	Cristofol Cuadras, Sant Pere de Ribes.
1459	Lluís Callol Salami, Barcelona.	1516	Ramon Verdaguer Feu, Colldetenas.
1460	Antoni Marcó Soler, Barcelona.	1517	Antoni Valls Roviralt, Ripollet.
1461	Manuel Jiménez, Barcelona.	1518	Valentí Gil, Barcelona.
1462	Ramon Badell Massó, Tarragona.	1519	Josefina Pons, Torregrossa.
1463	Engràcia Tatay, Barcelona.	1520	Joan Ribas Angerri, Barcelona.
1464	Josep M. Martí, Barcelona.	1521	M. de Loreto Farré Solé, Torregrossa.
1465	Francesc Pacreu, Barcelona.	1522	Irene Domini Boladeras, Barcelona.
1466	Josepa Sanchis, Girona.	1523	Joan Briansó Ventura, Sant Pere de Ribes.
1467	Josep Lloret Rabassa, Lleida.	1524	M. Dolors Domini Boladeras, Barcelona.
1468	Ramona Escrivà, Montesquiu.	1525	Francisco Aymerich Rosés, Mataró.
1469	Josep Solé Julivert, Vendrell.	1526	August Batlleuvel Archs, Martorell.
1470	Josep Casabó Figueras, La Bisbal.	1527	Jaume Humbert, Barcelona.
1471	Benet Tolós, Barcelona.	1528	Antònia Boix, Barcelona.
1472	Angel Xanxo Ferran, Barcelona.	1529	Josep Casamitjana, Barcelona.
1473	Enric Gall, Terrassa.	1530	Antoni Gasull, Barcelona.
1474	Joan Fabregas Vidal, Vallfogona de Balagué.	1531	Joan Giralt, Sant Pere de Ribes.
1475	Domingo Estañol, Igualada.	1532	Angelina Rais Tort, Barcelona.
1476	Jaume Carrió Verdura, Barcelona.	1533	Antoni Massegú, Manresa.
1477	Maria Avellà Miserachs, Barcelona.	1534	Pere Ribera de Solà, Sabadell.
1478	Isabel Llobet Serra, Granollers.	1535	Joan Vidiella Boqué, Reus.
1479	Pere Rodón Cortes, Fonscaldes.	1536	Josep Bruguera Masip, Montbrió del Camp.
1480	Mercé Morató, Vallbona del Penedés.	1537	Josep Portal, Reus.
1481	Ramon Argilaga, Tarragona.	1538	Josefina Camps, Cervera.
1482	Joana Corsellas, Sant Esteve Sasroviras.	1539	Maria Camps, Cervera.
1483	Joaquim Sagrera Suñé, Tordera.	1540	Joan Brunet, Reus.
1484	Joaquim Virgili Folch, Barcelona.	1541	Pilar Fernando Perotti, Barcelona.
1485	Pere Olivella Ricomà, Tarragona.	1542	Jaume Pobla Jov, Barcelona.
1486	Joana Fiorenza Jubert, Igualada.	1543	Miquel Llabrés, Barcelona.
1487	Jaume Palmés, Igualada.	1544	J. Basgoda Balaguer, Vilafranca del Penedés.
1488	Angela Jutglar Cararach, Serrà de Malla.	1545	Manuel Pont, Olesa de Montserrat.
1489	Frederich Tomás, Barcelona.	1546	Enric Amo i B. de Quirós, Barcelona.
1490	Josep Ferrer Domingo, Rubí.	1547	Ricard Amo, Barcelona.
1491	Maria Mestre Cabré, Riudecols.	1548	Martí Perarnau Vernet, Sant Feliu de Codines.
1492	Jesús Noguer Moré, Barcelona.	1549	Eudald Vendrell Vendrell, Begues.
1493	Narcís Costa Juncarol, Girona.	1550	Miquel Teixidó Ortiz, Bellmunt
1494	Eugeni Anglarill, Terrassa.	1551	Carles Ferré Reñé, Pla de Cabra.
1495	Josep Tort Boda, Barcelona.	1552	Valentí Pujol, Manresa.
1496	Robert Parés Sardà, Barcelona.	1553	Gabriel Picó, Barcelona.
1497	Josep Argelagués Junoy, Barcelona.	1554	Assumpció Torras Calsina, Martorell.
1498	Josep M. Sans Ferran, Barcelona.	1555	Josep Aran, Barcelona.
1499	Anton Escarri Mateu, Picamoixons.	1556	Josep Massagué Mianes, Barcelona.
1500	Josep Pelaó Ribas, Tortellà.	1557	Teresa Odena Gispert, Reus.
1501	Patrici Sabat Serrabella, Sant Joan de Palamós.	1558	Frederic Casals, Reus.
1502	Josep Viñals, Barcelona.	1559	E. Barberà, Castellvell.
1503	Josep Ibars, Navarces.	1560	Gertrudis Ribas, Mollet del Vallès.
1504	Anton Trilla, Barcelona.	1561	Lluís Pagés Vilà, Girona.
1505	Manuela Serra, Masnou.	1562	Francesc Vidal, Terrassa.

PER A MOLT AVIAT
DOS ESDEVENIMENTS EDITORIALS

La Novel·la Jovenil
i
Els contes per a infants

de la Biblioteca
"JOVENTUT"

EDICIONS
JOVENTUT CATALANA

Consell de Cent, 261, pral. 2.^a
BARCELONA

JAZZ!!!

PUBLICA L'AIRÓS CU-
PLET DE GRAN ÈXIT

T. S. H.

Esplèndidament presentat

Es ven al preu de UNA pla.

Aficionats al cant i a la
música:

No deixeu de de-
manar-lo a aques-
ta adreça:

CARRER DEL BRUCH, 125
B A R C E L O N A

Próxima obertura dels establiments

RADIO-LOT

Passèig de S. Joan, 17 i 19

Concesionari de la marca **BELL**

Trasmisors, receptors, telèfons i tots els accessoris més moderns de la radiotelefonía.
Piles LOT per a timbres, telèfons, llum i especials Radio LOT per la radiotelefonía d'alt i
baix voltatge en totes les seves aplicacions.—Làmpares, llanternes i mag nets de mà.
Única casa en E-panya especialitzada en el ram de llum elèctrica portàtil.

Exposició i venda:

SUPREMA: Pelayo, 56 - BARCELONA

L'èxit dels aparells **BELL** es demostra a totes lles llars.

Són sol·licitats preferentment per les recomanacions dels qui ja els posseeixen, els quals meravellats d'una recepció tan clara i perfecta no dubten un moment en fer l'elogi meregut d'aquesta gran marca **BELL**